

Pošlapávání lidské důstojnosti a nevyhnutelnost sociálních bouří

Radomil Hradil

V posledních letech se stále častěji setkáváme s nevolí občanů především vůči politickým praktikám, v podstatě ale vůči společenskému řádu - protože tyto praktiky nelze považovat za výstřelky oproti přijatelnému, slušnému „normálu“, nýbrž za zákonité projevy chybného systému, za systémové chyby. Systém naší společnosti je chybný, to znamená, že neodpovídá jistému reálnému ideálu, ideálnímu stavu, a proto ho vnímáme jako špatný, nelidský. Současný společenský řád ponizuje naši lidskou důstojnost a neumožňuje nám žít tak, aby to odpovídalo naší lidské podstatě a z ní vyplývající potřebě. Zároveň si však musíme uvědomit - musím to stále znovu zdůrazňovat - že tento systém je jen projevem našeho vědomí, a jestliže je společenská realita nelidská, pak to znamená, že v našem vědomí žije pokřivený obraz člověka - takový obraz, který neodpovídá pravdě. Naše poznání člověka a světa, o něž se opírá vše, co konáme, je mylné.

Je mylné, považujeme-li člověka za vyšší zvíře, které je určováno dědičností, instinkty a pudy, hormony, centrální nervovou soustavou, prostředím, výchovou, a neuznáme-li, že člověk je v první řadě schopen, má tu možnost určovat se sám ze sebe, ze svého vyššího Já. Tím se opět dostáváme k teleologii, k principu určení: věříme-li, že nás určuje minulost, tj. dědičnost a prostředí, zůstáváme ve vězení intelektuálního, kauzálního vědomí a mýlíme se; skutečnosti se přiblížíme teprve tehdy, nahlédneme-li svým intuitivním vědomím, že nás může z budoucnosti určovat, respektive vést k vytčenému cíli naše duchovní prapodstata, vyšší Já, které je zároveň v jednotě a souladu s Bohem, s duchovním božským světem. A tímto cílem je náš vývoj ke svobodě a lásce a naše opětovné sjednocení s božstvím. Pošlapávání lidské důstojnosti a nevyhnutelnost sociálních bouří Je mylné, domníváme-li se, že člověk sestává jen z hmoty, z fyzického těla, a nepřipustíme-li a neuznáme-li jeho vyšší „těla“, vyšší, duchovní bytostné články. V tom případě nám nezbyvá než hledat příčiny všeho, co se člověka dotýká, v jeho těle - příčiny nemocí, příčiny nadání, příčiny citů a myšlenek, příčiny popudů atd. - kde je však nikdy nemůžeme najít, protože tam nejsou. Nikdy také nemůžeme s člověkem nakládat tak, jak mu přísluší, neuznáváme-li jeho duchovní podstatu.

Především tak nikdy nemůžeme dostat jeho důstojnosti, neboť pro intelekt je „důstojnost“ jen prázdným pojmem bez obsahu; vždyť důstojnost znamená právě přítomnost božského duchovního jádra v člověku, jeho původ v Bohu. Jak chceme hovořit o důstojnosti člověka, neuznáváme-li Boha, ani ducha, ani vyšší Já, neuznáváme-li nic jiného než hmotu? A jak chceme žít ve společnosti, která ztratila pojem lidské důstojnosti? Taková společnost nemůže být lidská v tom pravém slova smyslu a život v ní není pro člověka možný.

Proto se lidé ozývají, a nedojde-li ke změně, budou se nejen ozývat, ale i bouřit, půjdou hájit svou důstojnost i s nasazením svých životů. Jelikož je naše individualita věčná a jeden její pozemský život má pro ni nesrovnatelně nižší hodnotu než její lidská důstojnost, proto se lidé budou bouřit a půjdou hájit svou důstojnost i s nasazením svého života. Proto jsem řekl, že ve společnosti založené na sociální nespravedlnosti, na hromadění a egoismu, jsou sociální bouře nevyhnutelné a je jen otázkou času, kdy přijdou.